

ΠΡΟΣΟΧΗ: Η ανάγνωση του κειμένου που ακολουθεί μπορεί να προκαλέσει αφύπνιση και διέγερση.

Εδώδιμα και Αποικιακά Σπαραξικάρδια

Θυμόσαστε τις επιγραφές των παλαιών εμπορικών καταστημάτων, που πουλούσαν «εδώδιμα και αποικιακά»; Αν τυχόν τις ξεχάσατε οι παλαιότεροι και δεν τις γνωρίσατε οι νεότεροι, ήρθαν οι μέρες και οι εποχές να τις θυμηθείτε και να τις γνωρίσετε καλά, αφού όλοι τις ζούμε καθημερινά, αλλά κανένας δεν συνειδητοποιεί και δεν διακρίνει τα «εδώδιμα» από τα «αποικιακά», που είναι και η αιτία όλων των σημερινών δεινών μας.

«Αρετές και Κακίες», κατά Αριστοτέλη

Τι ακριβώς σημαίνει όμως η αρχαιοελληνική λέξη «εδώδιμα» και πως αυτή «κόλλησε» με την όλως απεχθή και αποβλητέα νεοελληνική λέξη «αποικιακά» σε Έλληνες μη «μπακάληδες», πολιτισμένους, θεοσεβείς και «μεταδότες γνώσεων και πίστεων», με ή χωρίς κοντή ή μακριά γενειάδα, άλλως υπογένηιο ή στα φράγκικα μούσι;

Θα κατανοηθούν, από όσα ακολουθούν, οι λόγοι και αιτίες, που κανένας δοτός και καλοπληρωμένος δια των κοινών, μέχρι σήμερα, δεν θέλησε να μας εξηγήσει και να μας δια φωτίσει για το ανίερο και πολυαμαρτωλό «ζευγάρωμα» στην ελληνική γλώσσα και ζωή των δύο αυτών εχθρικών και αντίθετων μεταξύ τους εννοιών, πίσω από τις οποίες υποκρύπτονται τα μεγαλύτερα και ατιμώρητα παγκόσμια εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, που αναβιώθηκαν δια «Μνημονίων-Μνημοσύνων» και έτσι μας ενταφιάζουν ζωντανούς, μόνιμα και σταθερά.

«Εδωδή», από το μεθοδευμένο «φαγωμένο» αρχαίο ρήμα «έδω» και από το οποίο μας άφησαν εμπορικά το γνωστό μας «έδεσμα», σημαίνει «εσθίω ή τρώγω ή κατατρώγω και σπαταλώ» με σχετικό τον «αδηφάγο», που πάντα εμφανίζεται ως «σωτήρας» εκεί που πρόκειται να καταφάγει και κανένας δεν τον προσκαλεί.

Κατά τον Όμηρο (Ιλιάδα Τ167 κ.λπ.), εδωδή σημαίνει «τροφή, φαγητό, εδωδίμο».

Ο Αριστοτέλης ασχολείται ιδιαίτερα με τα εδώδιμα και σπάζει κόκκαλα και κούφια κεφαλές, λέγων και διδάσκων: «Και όσα τις έχει εδώδιμα, πάντας εκείσε φέροντας αναγκάσαι πωλείν» (Ρητ. 1373^α).

Η λέξη «αναγκάσαι» εμπεριέχει όχι μόνον την υποχρέωση πωλήσεως και προωθήσεως των σε κάθε τόπο εδωδίων και με ευρύτερη έννοια κάθε τοπικής Υπηρεσίας, Προϊόντων και Αγαθών, υπό παντός «εκείσε» φέροντος, αλλά κυρίως το ηθικό και απaráγραπτο δικαίωμα του τοπικού παραγωγού να εξαναγκάσει -και με βία μάλιστα- κάθε εισβολέα και εισαγωγέα να πωλεί στον κάθε τόπο τα εδώδιμα και όχι τα... αποικιακά!

Άλλως και διαφορετικά, όταν υπάρχουν εδωά απούλητα εδώδιμα και άλλοι φέρνουν από αλλού ξένα και ληστρικά, εξεγείρονται οι πολίτες και φύλακες του τόπου και αφού κάνουν «λίμπα» και «γης Μαδιάμ» τα ξένα, τους εξαναγκάζουν να πωλήσουν τα εδώδιμα, για να επιζήσει ο τόπος και οι πολίτες του. Αν αδιαφορήσουν, όλοι και καθένας χωριστά εξαθλιώνονται στον τόπο τους και γίνονται υπόδουλοι ξένων εισβολέων. Τα ζήσαμε πολλές φορές και τα ζούμε καθημερινά.

Όλα τα άλλα εφευρήματα, δηλαδή κοινές απάτες, επιβάλλονται επειδή τα ανεχόμαστε και δεν προστατευόμαστε, προς πλουτισμό άλλων πονηρών και αδίκων. «Ακολουθεί δε τη αδικία συκοφαντία, αλαζονεία, προσποίησης φιλανθρωπία, κακοήθεια, πανουργία», ώστε «κερδαίνειν ζητούσι πανταχόθεν» (Αριστοτέλης, Περί Αρετών και Κακιών).

Όμως, ο αυτός Αριστοτέλης και παγκόσμιας αποδοχής του, δίδαξε και έλυσε το, από βασιλείας επί Ελλήνων Φιλίππου Β', «Μακεδονικό» και υπό αθλίων και αντιμακεδονικών παρατάξεων, του απόλεμου, ρίψασπι και λαδωμένου Δημοσθένη (συνομήλικος του Αριστοτέλη), δια των εξής κατασυντριπτικών σχετικών με την τροφή και εδωδή: «ο δε ελέφας εσθίει πλείστον μεν **μεδίμνους Μακεδονικούς** εννέα επί μίας εδωδής...» (Περί τα Ζώα Ιστορίαι, 596^α). (Στην «Ιστορία του Μακεδονικού», από των δημο-α-σθενικών γαμψώνυχων, μέχρι ομοίων του σήμερα αντιγραφένων, σημαίνουσα και εξέχουσα θέση έχουν πάντοτε τα... ζώα και η... τροφή τους)!

Διδαχθήκαμε βέβαια τους «αθηναϊκούς Μεδίμνους», που ήταν μέτρο όγκου περί τα 50 λίτρα, αλλά όποιος διδάχθηκε και γνωρίζει τους αριστοτελικής Διδαχής **Μακεδονικούς Μεδίμνους**, περί τα 60 λίτρα χωρητικότητας (58,92 για την ακρίβεια), δεν χρειάζεται να αποδείξει ότι δεν έφαγε ή δεν τρώγει εκ της σάρκας του ελληνισμού «εννέα Μακεδονικούς μεδίμνους» επί κάθε εδωδής του, δηλαδή περισσότερο από 540 λίτρα όγκου «τροφής» και «σκασμού» του στην κάθε «καθισιά» του! Τόσα έφαγαν και τόσα τρώγουν κάθε φορά, οι αχόρταγοι... ελέφαντες!

Αυτό το επιβεβαιώνει συνεχώς ο ευτραφής και γνωστός Αντιπρόεδρος, θεωρών προφανώς ότι είμαστε όλοι αδηφάγοι.

Από τέτοιους και τόσους ελέφαντες λοιπόν, ξένους και δικούς μας, πώς να μη χρωστά, μόνιμα και σταθερά, τα μαλλιά της άτριχης κεφαλής της η δύστυχη Ελλάδα, όταν ο κάθε πρακτορίσκος και ελεφαντίσκος, μη «εδωδίμος» και για το «μέδιμνο εδωδής» του, προσπαθεί να πείσει κάθε αδίδακτο και τυφλωμένο στο νου Έλληνα και ξένο ότι ο Αριστοτέλης έγραψε και μίλησε, πριν από 2.333 τουλάχιστον χρόνια, για **νεοφανείς** «Μακεδονικούς Μεδίμνους», των όποιων και κάθε φορά χρησιμοποιούμενων άστεγων εθνογλωσσικά «Σκοπιανών» σ(κ)λάβων.

Τώρα και από τα παραπάνω αδιάφευστα γραπτά του Αριστοτέλη, που τα έκαναν «γαργάρα» και «εδωδή» τους οι

αδηφάγοι ελέφαντες και ελεφαντίσκοι, γνωστοί και μη εξαιρετέοι, ρίξτε τους τόσα ελληνοπρεπή φάσκελα, δια των δύο χειρών σας, όσοι και οι Μακεδονικοί Μέδιμοι εδωδής τους!

Τα ελληνοπρεπή και επιβαλλόμενα φάσκελα θα πιάσουν τόπο και θα βρουν στόχο, αν όλοι μας και γενικά τους κόψουμε άμεσα την εξ ιδίων μας εδωδή τους.

Τα «Αποικιακά» των επαίσχυντων εταιριών «Ανατολικο-δυτικών Ινδιών» και της «Κάτω Θάλασσας»

Τις διδαχές Αριστοτέλη ανέτρεψε ο άξιος, αλλά μακρινός απόγονος Ρωμαίων, Μακιαβέλι, μέγας ηθοπλάστης των πράγματι εκ των σπηλαίων τους «αναγεννησιακών», εκείνης της πάντα άγριας και αρπακτικής Δύσης.

Οι λέξεις «μακάβριος» και «μακιαβελισμός» προκαλούν την ίδια ανατριχίλα.

Τώρα και επειδή, κατά Διαφωτιστή Κοραή, «η *ταλαίπωρη Ελλάς ουδέποτε αναστήθηκε εκ του τάφου της*», απλώς αλλάζει τάφους και επί γης θεϊκούς εκπροσώπους, αλλά πάντα του ίδιου θεού-Παρά, ας δούμε δια κοινού νου τα αδιδάκτα, ανατριχιαστικά και σπαραξικάρδια «αποικιακά», που κατέφαγαν και εξαθλίωσαν, μακαβρίως και μακιαβελικώς, τα «εδώδιμα» και τους εξαπατημένους εδωδισμούς.

Η πρώτη «πολυεθνική» εταιρία στον κόσμο ιδρύθηκε το έτος 1600 στην σημερινή Ολλανδία, όταν πλέον ο μακιαβελισμός και το παραπλανητικό προσωπείο αυτού, δια της πολυδιδαγμένης «Αναγέννησης», διέπρεπταν στην «πολιτισμένη» Δύση, μετά του Βορρά της βέβαια. Σκοπός της Εταιρίας, με αγιασμένα χριστιανικώς όλα τα μέσα, ήταν ουσία το δουλεμπόριο δύστυχων λαών, μακριά και περί τις «εξερευνώμενες» Ινδίες, με επικάλυψη τα από εκεί αρπαζόμενα και δια φόνων ληστευόμενα, εδωδιμα των κόππων, μόχθων και μέσων ζωής των εκεί λαών, που έφερναν εδω στην Ευρώπη και τα μοσχοπουλούσαν μεταβαπτισμένα ως «Αποικιακά» και επιχρισμένα ως εξωτικά (μπαχαρικά, μετάξι, μέταλλα και άλλα πολύτιμα), δια κατάπτυστης και απάνθρωπης αισχροκέρδειάς τους, μετατρέποντες μάλιστα τους ευρωπαϊούς εμπόρους και πραγματευτάδες της τότε εποχής και ειδικά τους ικανούς Έλληνες εμπόρους και πραγματευτάδες, σε συναυτουργούς και ξεπλυματίες μαύρου και εγκληματικού χρήματος, εν αγνοία τους.

Δύο χρόνια αργότερα (1602) φαίνεται ότι ζήλεψαν την «δόξα και πλούτο» των αδίστακτων Σαξόνων και απογόνων Ούννων, Βανδάλων, Βίκινγκς, Νορμανδών κ.λπ. οι ομοεθνείς τους και σφαγείς-κατακτητές των δύστυχων Κελτών, Σάξονες και Άγγλοι, ιδρύοντας και αυτοί παρόμοια εταιρία για τους ίδιους «άγιους» σκοπούς στις μακρινές ευρύτερες Ινδίες και μέχρι την πέρα του Ειρηνικού «Νέα» Ήπειρο των άλλων δύστυχων, αλλά ανώτερου πολιτισμού, λαών των Ίνκας και Μάγιας, που εμπαθέστατα και για την καταλήστευσή τους ονομάσθηκαν, δήθεν ίδιο «συνονθύλευμα», ως Ινδιάνοι. Ινδοί και Ινδιάνοι στο ίδιο τσουβάλι, προς εμπορία και ληστεία. Είναι γνωστό και επιβεβαιωμένο ιστορικά όμως ότι ο κάθε λαός της Ασίας, από Μεσογείου και μέχρι Ειρηνικού, που αμαθώς ή πονηρώς τότε ονόμαζαν «Ινδίες», όπως και της Ηπείρου από Ειρηνικού μέχρι Ατλαντικού και «τούμπαλιν», μεταβαπτισμένη ως Αμερική, είχε τον δικό του πανάρχαιο Πολιτισμό και Ανθρωπισμό, που δεν είχαν οι εισβολείς και κατακτητές.

Αυτή η Αγγλο-σαξονική εταιρία, με επωνυμία «Ανατολικών Ινδιών», δηλαδή μέχρι και του Ειρηνικού, δια βασιλικής πάντα συμμετοχής και στήριξης, «θριάμβευσε» και έγινε πάμπλουτη με σημαία και έμβλημά της τον κόκκινο χριστιανικό σταυρό, πάνω αριστερά και πέντε κόκκινες λωρίδες της, μεταξύ τεσσάρων λευκών, σύνολο **εννέα**, προφανώς εκ του αίματος και σφαγιασμού αθώων λαών, γνωστή διεθνώς από τότε και μέχρι σήμερα.

Πάρτε τώρα βαθιά αναπνοή, σφίξτε την καρδιά και τα συναισθήματά σας και δείτε την προσεκτικά:

Ασφαλώς και βεβαίως δεν είναι η «δική» μας ελληνική σημαία! Είναι της Αγγλο-Αποικιοκρατικής εταιρίας των «Ανατολικών Ινδιών», όταν ο ελληνισμός στέναζε, όπως και σήμερα, κάτω από τον τότε κατακτητή Οθωμανό.

Για την ορθή κρίση, αξιολόγηση και συσχετισμό, είναι απαραίτητη η παρεμβολή άλλων σχετικών και «απείρου κάλλους» αποκρυβόμενων στοιχείων και γεγονότων, όπως τα όλως ενδεικτικά που ακολουθούν. «Απολαύστε» τα:

Μέχρι το έτος 1720 ιδρύθηκαν αναρίθμητες παρόμοιες εταιρίες αποικιοκρατικές και ληστρικές. Όλως ιδιαίτερου «κάλλους» ήταν η επίσης Αγγλο-Σαξονική εταιρία της «Νότιας Θάλασσας», με στόχο της την Λατινική Αμερική και βασικό είδος εμπορίου της τους σκλάβους, της τώρα λεγόμενης, «Λατινικής Αμερικής».

Της χάλασε τον «απλωμένο τραχανά» όμως η επικρατούσα τότε και εκεί Ισπανία, που επέβαλε φόρο στο δουλεμπόριο και έτσι έσκασε η μεγάλη φούσκα, με αποτέλεσμα να χάσει τελικά εκείνος ο μεγάλος τζογαδόρος Ισαάκ Νεύτων, διδασκόμενος και ως επιστήμων, 20.000 στερλίνες της τότε εποχής! Όταν δεν ασχολούνταν με τον τζόγο, αντέγραφε αρχαίους Έλληνες σοφούς και πουλούσε, τις δήθεν «εφευρέσεις» του, ως δικές του! Ισαάκ γαρ.

Την εταιρία αυτή την είχε αναλάβει προσωπικά ο Σάξονας και βασιλιάς της Ολλανδίας, κυρίαρχος της Βόρειας Θάλασσας (όλες οι άλλες ήταν... Νότιες) και ο οποίος, από κληρονομική καραμπόλα και «σπόντα», έγινε ταυτόχρονα και βασιλιάς της Αγγλίας με το όνομα Γεώργιος Α΄, αλλά φαίνεται ότι περί το τέλος του 1720 τον «πούλησαν» τα υψηλά Στελέχη της εταιρίας, που είχαν την από τότε γνωστή «εσωτερική πληροφόρηση», δια γενναίας ρευστοποιήσεως των μετοχών τους, με αποτέλεσμα να ακολουθήσουν και οι... χαμένοι. Ενάμιση αιώνα αργότερα και «ελέω Θεού», το «σωτήριο» έτος 1863, οι ίδιοι Χριστιανοσεβείς εισήγαγαν στην εδώ αποικία τους τον δεύτερο αποικιακό τους βασιλιά Γεώργιο Α΄, Δανο-Σάξονα επιλεγμένο, στην επί μισό αιώνα βασιλείας του οποίου η εδώδιμη Ελλάδα και οι εδώδιμοί της υπήκοοι, ευτύχησαν να γνωρίσουν την πρώτη «τρώικα» (Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο-ΔΟΕ, την έλεγαν τότε, ως πρόγονο του σημερινού «αγγελικής» μορφής ΔΝΤ), μετά το γνωστό και πολύ καθαρό τότε «*δυστυχώς επτωχεύσαμεν*», όπως πάντα και όπως τώρα.

Κρατήστε τις... συμπτώσεις! Θα χρειασθούν για την -τυχόν- αφύπνιση!

Οι Γάλλοι και ο «άνθραξ χρυσού» της άχρυσης Λουιζιάνα!

Τότε και τους ίδιους μήνες, στην αντίπερα χώρα των Φράγκων, συνέβησαν τέτοια και τόσα φαιδρά, δια εμπαιγμού και εξαπατήσεως των «λιγούρηδων» για εύκολο κέρδος, ώστε, όσα σήμερα συμβαίνουν με τα ευρωπαϊκά και παγκόσμια «οικονομικά» και σκοπό τα «δανειο-χρηματιστικά», να μοιάζουν με ερασιτεχνικά και επιπέδου σχολιαρόπαιδων. Προφανώς και εξ αυτών αποκλήθηκαν οι γενναίοι Φράγκοι ως... κουτόφραγκοι!

Ένας γυρολόγος Σκωτσέζος, υπό το όνομα Τζόν Λο, κατόρθωσε να εισχωρήσει στα βασιλικά ενδότερα της Γαλλίας και πήρε άδεια να εκτυπώνει χαρτονομίσματα μέσω Τράπεζάς του, χωρίς αντίκρισμα σε χρυσό. Εκτύπωνε χαρτί «κοπανιστού αέρα», δια βασιλικών τιμών και τραπεζωμάτων, υπό μέγα θαυμασμό όλων των «Φρανσουάδων» λιγούρηδων, που δεν έλειψαν και δεν θα λείψουν ποτέ και σε καμία χώρα και εποχή.

Το τυπωμένο χαρτί όμως υπόσχονταν ίσης αξίας του σε χρυσό και δεν υπήρχε γραμμάριο αυτού. Τότε στήθηκε η μεγάλη «μηχανή» κάποιας εταιρίας μαϊμού και επωνυμίας «Μισισιπή», που μετονομάστηκε γαλλικώς ως «εταιρία των Ινδών» και η οποία εμφανίστηκε ότι δήθεν είχε τα δικαιώματα εξορύξεως χρυσού στην παντελώς «άχρυση» και έρημη Πολιτεία της Λουιζιάνας Αμερικής. Τσιμπούν το δόλωμα αυτό και μάλιστα μετά μανίας οι Γάλλοι και σκοτώνονται να παραδώσουν όσο χρήμα και εκπονημένη περιουσία διέθεταν για αγορά Μετοχών της «χρυσόφορας» εταιρίας, ενώ κομψές Γαλλίδες επιδίδονταν στην άσκηση του «αρχαιότερου επαγγέλματος» για να αγοράσουν Μετοχές.

Κάποιος πονηρός όμως και όπως συνήθως συμβαίνει, μόλις εκτινάχθηκαν στα ύψη οι τιμές των Μετοχών, πήγε να τις ανταλλάξει με χρυσό και έλαβε την απάντηση «ξαναπεράστε στις 32 του άλλου μηνός, που θα έχει έρθει ο φρέσκος και γυαλιστερός χρυσός»!

Το πράγμα «βρώμισε» και όλοι όρμηξαν να χρυσοποιήσουν τα φρεσκοτυπωμένα χαρτιά τους.

Τραβάει το αυτί του Σκωτσέζου ο Γάλλος βασιλιάς και αυτός τον καθησυχάζει. Αγοράζει και μοιράζει σε ανέργους και ρεμάλια όλα τα φτυάρια και σκαλιστήρια του Παρισιού και τους βάζει να κυκλοφορούν στους δρόμους και να λένουν ότι αναχωρούν για την... Λουιζιάνα, για ανεύρεση... χρυσού!

Κάποτε, όταν ξύπνησαν οι Γάλλοι, διαπίστωσαν ότι ήταν θύματα αδίστακτης απάτης και από συνέταιροι εταιρίας χρυσού της Αμερικής έγιναν πάμφτωχοι, με τον Σκωτσέζο Λο να πεθαίνει πάμφτωχος κάπου στην Βενετία.

Την ίδια τύχη είχαν τελικά και όλες οι άλλες Αποικιοκρατικές εταιρίες και τα «αποικιακά» τους, ιδιαίτερα μετά τις απελευθερωτικές εξεγέρσεις των καταληστευμένων και υπόδουλων λαών, μεταξύ των οποίων και η τότε υπόδουλη στους Τούρκους Ελλάδα, αλλά ουσία των πολλών και μέχρι το τελευταίο χωριό «αποικιακών», που εισήγαγαν και διέθεταν στην, από τις κατάπτυστες και απάνθρωπες εταιρίες των Δυτικών, αλωμένη Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Πού πήγαν όμως τα ογκώδη και αμέτρητα κλεμμένα και αρπαγμένα χρήματα, μοναδικός θεός-Παράς των παραδόπτων;

Μέσα από την όλη «Αναγέννηση» αυτή, που επαναλαμβάνεται και σήμερα από τους Δανειστές και εκτυπωτές χαρτιών, ξεπήδησαν κάποιοι «πεφωτισμένοι», της μακριάς γενειάδας Σαξονο-Εβραίοι και ελέφαντες, με πρώτους εκείνους της αγίας και ιερής οικογένειας των «Ρό», που, από το 1821 μέχρι το 1825, μπόρεσαν και άλλαξαν τον τάφο των αγωνιζομένων Ελλήνων και τους έχωσαν βαθύτερα και στα τάρταρα με την «**Πράξη Υποτέλειας**», δια της «Γ' Εθνοσυνέλευσης» -λέγουν- της μικρής και δύστηνης «εκεί χάμω» ελλαδίτσας, πλην όμως τα μπερδεύουν, αφού η Γ' Εθνοσυνέλευση έγινε αργότερα και το 1827.

Τι ήταν λοιπόν η «Πράξη Υποτέλειας», που δοτοί και «Μέδιμοι» μας αποκρύβουν έντρομα και ένοχα; Ήρθε τώρα η κατάλληλη ώρα να αποκαλυφθεί και να σημειωθεί πολύ καλά και αυτή, αφού ήταν ό,τι είναι τα σημερινά «Μνημόνια», αλλά πολύ περισσότερο ωμή και χοντροκομμένη.

Η τότε αγωνιζόμενη «Ελλάδα» και το «Γένος των Ελλήνων» υπέγραψαν -λέγουν- το έτος 1825 «εθελουσίως» και «αυτοβούλως» επίσημη και αποκλειστική **Υποταγή τους στην Αγγλία**, των «Πεφωτισμένων» και των «Ρό», πριν ακόμη απελευθερωθεί η χώρα, έστω και μέχρι την Μελόυνα! Για εδώδιμα και αποικιακά μιλούμε.

Είχαν προηγηθεί τα πρώτα ληστρικά και επιμνημόσυνα «κόλλυβα-δάνεια», με εγγύηση την προγονική μας γη, μέχρι και τις αλυκές, οπότε τούτοι εδώ οι νεότεροι «Μνημονιακοί και Τρωϊκανοί» δεν μας λένουν τίποτε το νεότερο, εκτός από τα νεότερα μνημόσυνα, που μας αφιερώνουν δια της αυτής και ίδιας πάντα μεθόδου της... σωτηρίας μας!!